

Մ. ԿՈՆՈՊՆԻՑԿԱՅԱ

ՎԵՃ

Սիզիֆն ու Պրոմ<եթեոսը> զրույց էին անում.

Սիզիֆ

Բախտավոր է քո ցեղը:

Պրոմ.

Օ՛, ո՛չ. անբախտ է իմ ցեղը:

Սիզիֆ

Նա էլ է քարեր շարտում դեպի բարձր:

Պրոմ.

Քարերից էլ վատ: Նա յուր մտքերն է ձգում դեպի բարձր,
իսկ այն մտքերն գլորվում են ցած. նա բարձր է ձգում յուր
կամքը, և կամքը գլորվում է ցած, նա բարձր է ձգում յուր
հոգին, և հոգին գլորվում է ցած:

Սիզիֆ

Եվ չի՞ հոգնում:

Պրոմ.

Չի հոգնում:

Սիզիֆ

Ուրեմն նրանք մարդիկ չեն, նրանք հսկաներ են:

Արձագանք

Հսկանե՛ր...